

LA PARRÒQUIA NO ÉS, SOM PARRÒQUIA: LLOC D'EVANGELITZACIÓ

Benvolguts tots:

Constatem, fa temps, un fet: la religió es troba en una crisi profunda. “Déu” ha esdevingut per molts una “paraula fòssil”, testimoni de la fe d’altres temps, però privada de significat real. Davant d’aquest fet no som pocs els que ens preguntem: ¿Com viure l’experiència de Déu enmig d’una nit tan obscura?; ¿com invocar qui sembla tan absent?; ¿com anunciar i comunicar la presència de qui tot just si interessa? Tanmateix la nostra societat necessita quelcom que orienti el seu camí. És cada cop més evident que el futur de la fe està lligat al conreu de l’experiència personal de Déu i de la seva inefable presència... Aquella que feren Simeó i Anna al temple quan els seus pares el presentaren el Senyor... Sense experiència de Déu no hi haurà creients. És per això que en aquest temps de crisi (religiosa també) no podem limitar-nos a oferir “la religiositat del passat” als qui l’estan abandonant, perquè el mot “Déu” gairebé no els diu res. Si Déu va quedant irrecognoscible quan és ofert *només* amb un llenguatge religiós i una praxi ritual que deixa indiferents els cors, cal cercar nous camins que ajudin els homes i dones d’avui a obrir-se al Misteri des de la seva profana experiència de la vida quotidiana. Quan la fe en Déu no brolla des d’una determinada “religiositat”, cal desvetllar-la des de la vida mateixa. Sense caure, però, en fer de Déu un déu a la carta, segons conveniències i interessos personals.

Però, la crisi d’alguns “models de Déu” no significa que la fe cristiana passi a ser inviable. Ans al contrari, potser atrapat per la filosofia grega, el cristianisme no ha donat encara el millor de si mateix al no poder comunicar “adequadament” l’experiència d’un Déu Amor, un Déu de rostre renovat: un Déu Amic i Amant; un Déu del que hom es pugui enamorar, si no ¿com estimar un Déu poc amable i que no estimi, quan Ell mateix ens ha donat el manament de l’amor?

Cert que fa uns anys, l’educació religiosa començava a la família. Avui, però, ja arriben a l’escola els primers fills de pares i mares secularitzats, incapaços ja de transmetre fervors religiosos; infants que arriben a l’escola sense saber el que és resar, per exemple.

Heus aquí, doncs, la importància de que la nostra Comunitat visqui la fe amb naturalitat i la transmeti per impregnació. I dic “Comunitat”, no “francitiradors”. No és qüestió únicament de respectar un ideari; és necessari que cadascú visqui personalment l’Evangeli. Encara més, la influència dels laics en la transmissió de la fe pot ser més gran que la dels mateixos capellans i religioses. Aquests darrers ja diuen el que han de dir, el seu ofici és parlar de Déu, ja se sap a la bestreta el que anem a dir. En canvi un sincer testimoni de fe cristiana per part dels laics pot resultar molt més impactant.

La nostra Comunitat ha d’evangelitzar oferint el testimoni d’un estil de vida alternatiu: la praxi evangèlica. Cal que siguem una alternativa a altres grups. No pel fet de ser diferents, sinó perquè una parròquia on es visqui un diàleg fecund entre la fe i la cultura, que ofereixi un testimoni col·lectiu de praxi evangèlica, etc., serà, de fet, “diferent”. La nostra parròquia “catòlica” pot ser, és i ha de ser un espai de transmissió de la fe especialment eficaç. Si, de fet, ho és o no, dependrà de tots i cadascú que la formem.

Amb tota l’estimació,

Ferran Colás Peiró, C.O.